

Příběhy našich sousedů

Božena Volková

Příběh ženy vězněné komunistickým režimem

Scénář k audioreportáži

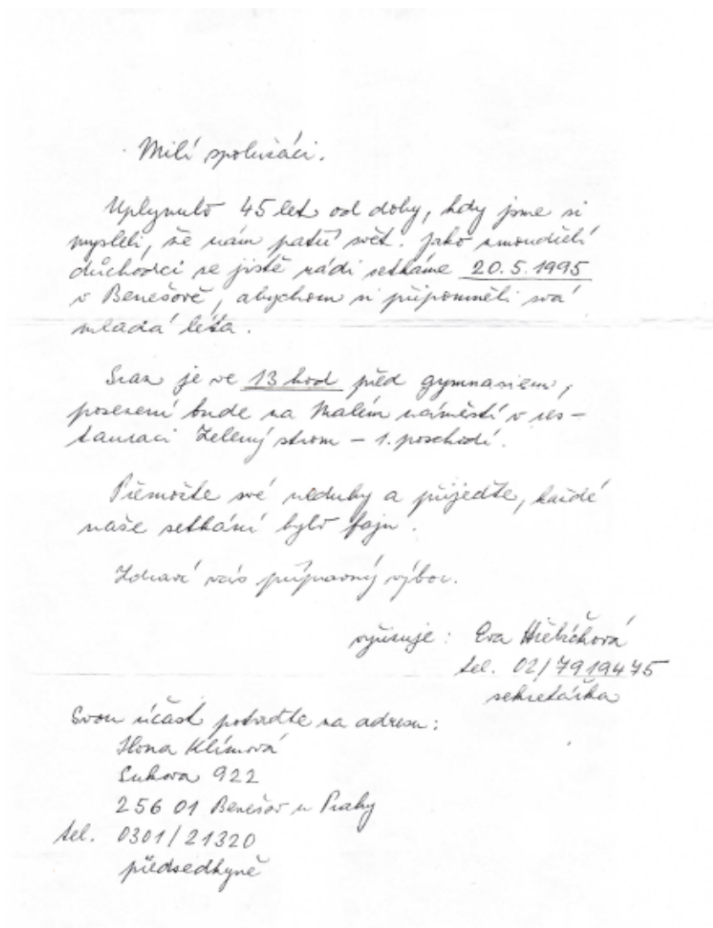
Zpracovaly: Eliška Holečková, Tereza Zimová, Petra Boušková

Vyučující: Kateřina Střelická

Škola: ZŠ Fr. Plamínkové, Praha 7

Dne 14.4.2014 jsme se setkali s paní Boženou Volkovou, za svobodna Kohlovou. Narodila se 24.11.1930. Chodila do obecné školy v Benešově. Školu navštěvovala ráda kvůli dobrým vztahům se spolužáky, se kterými se vídá dodnes na pravidelných třídních srazech.

„Do obecný, to jsem začala v šestatřicátým tam chodit a zažila jsem teda ten nástup Němců a to bylo taky protivný, oni tady zůstali dost dlouho, my jsme ve škole museli mluvit jenom německy, protože nás chtěli poněmčít všechny tenkrát, žejo. No a to

trvalo až do pětatřicátého roku.“

Po dokončení zkoušky dospělosti na střední škole v roce 1950 byla paní Volková uvězněna na 2 roky do vězení na Pankráci za neudání svého otce kvůli velezradě a špionáži. Její otec byl odsouzen na 14 let, ale díky amnestii si odpracoval pouze 10 let v uranových dolech v Jáchymově, v nejhorším pracovním táboře u nás.

„Udělal jsem maturitu a hned mě zavřeli, protože můj táta dostal deset let a že jsem ho neudala, tak mi dali dva roky.“

Paní Boženu uvěznili na Pankráci v roce 1951. Tenkrát byla tato věznice i pro ženy. V této věznici byla vězněna také Milada Horáková, která byla popravena jen rok před nástupem paní Volkové do vězení. Tehdejší podmínky ve vězení byly mnohem horší než jsou dnes. Nejprve doufala, že jí přidělí spoluvězeňkyni, ale pak toho litovala, když její spoluvězeňkyně opakovala každý den to samé dokola. Ale paní Božena to teď již vše bere s humorem.

„Nesmíte si sednout, nesmíte si lehnout a musíte chodit celý den.“

„Já jsem byla nejdřív sama, tak jsem se furt modlila, aby mi tam někoho dali a oni mi tam potom dali jednu ženskou a ta nezavřela hubu.“

„Ale furt opakovala jedno a to samé, byla už ňáká na hlavu, z toho, že byla už dost dlouho zavřená.“

Paní Volková chtěla po propuštění z vězení nastoupit na vysokou školu, ale nepřijali ji. Chtěla studovat jazyky.

„No na vysokou školu nás nevzali, protože my jsme neměli žádný komunistický příbuzenstvo. Jenom komunisti mohli jít na vysokou školu.“

„Chtěla jsem dělat jazyky, protože když jsem chodila do gymnázia, tak jsem si udělala univerzitní zkoušku z angličtiny. Tak jsem chtěla ještě zdokonalit tu němčinu, to jsme taky uměli dobře.“

Její bratr emigroval v roce 1948 do Ameriky, kde se usadil. V době, kdy byla paní Božena a jejich otec bez práce, je živil hlavně on.

„On byl na tom opravdu dobře. Kdyby nás neživil, táta neměl ani korunu, oni ho nikde nechtěli zaměstnat.“

Po nějaké době si našla v trestním zákoníku určitý zákon, který obsahoval to, že nemusela udat svého otce i kdyby byl vrah.

„Tak jsem zažalovala komunistickou stranu Československa.“

„Trvalo to osm let a já jsem to vyhrála“.

Poté, co paní Boženu propustili, nechtěli ji vzít do žádného zaměstnání. Musela doma lepit pytlíky. Pak vyhrála spor a zaměstnali ji v Obzoru, největším invalidním družstvu. Za dva roky už vedla celý závod. Pracovala zde až do důchodu.

„Tak to bylo docela dobrý, tak mám teďka docela pěkný důchod, ale já jsem vždycky v nějakým průseru a potom to dobře dopadne. “

